अवधीर्य महीपालान् महतोऽप्यर्थानपरान् ॥१८७॥
इति निश्चित्य चतुरं क्षपायामेव पार्थिवः ।
गूढं व्यसर्जयद्दूतान् काश्मीरीः प्रकृतीः प्रति ॥१८८॥
आदिदेश च तान् यो वा दर्शयिच्छासनं मम ।
मातृगुप्ताभिधो राज्ये निःशङ्कं सोऽभिषिच्यतां ॥१८९॥
अथ दूतेषु यातेषु लेखयित्वा स्वशासनं ।
क्ष्मापतिस्तं क्षपाशेषं कृतकृत्योऽत्यवाहयत् ॥११०॥
मातृगुप्तस्तु नृपतेः संलापमपि निष्फलं ।
ध्यायन् गृहीतनैराश्यस्त्यक्तभार इवाभवत् ॥१११॥
अन्तर्दध्यौ च कर्तव्यं कृतं शान्तोऽद्य संशयः ।
आशापिशाचिकात्यक्तश्चरिष्याम्यधुना सुखं ॥११२॥
गतानुगतिकत्वेन कोऽयमासीन्मम भ्रमः ।
जनप्रवादात् सेव्यत्वं येनास्य ज्ञातवानहं ॥११३॥
भुञ्जानाः पवनं सरीसृपगणाः प्रख्यापिता भोगिनो
गायद्भृङ्गनिवारकानि गदिता विस्तीर्णकर्णा गजाः ।
यश्चाभ्यन्तरसंभृतोष्मविकृतिः प्रोक्तः शमी स द्रुमो
लोकेनेति निरर्गलं प्रलपता सर्वं विपर्यासितं ॥११४॥
अथवा विद्यतेऽमुष्य न काप्यनभिगम्यता ।
लक्ष्मीप्रणयिनो येन कृताःप्रणयिनां गृहाः ॥११५॥